

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku, § 82 odst. 1 tr. zákoníku se mu výkon trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 12(dvanáct) měsíců.**

Podle § 99 odst. 2, písm. a) tr. zákoníku se mu dále ukládá ochranné opatření, spočívající v **ochranném léčení psychiatrickém ambulantní formou.**

Odůvodnění:

Soud po provedeném dokazování dospěl ke skutkovým a právním závěrům uvedeným ve výrokové části tohoto rozsudku, kdy v hlavním líčení provedl dokazování v následujícím rozsahu:

Obžalovaný v přípravném řízení využil svého práva a k věci nevypovídal.

U hlavního líčení uvedl, že se skutek nestal a k pohlavnímu styku podle něj nedošlo. Na svou obhajobu vypověděl, že poškozená s ním toho dne v pokoji nespala, ale spala v obýváku s jeho matkou.

S poškozenou se seznámil prostřednictvím kamarádky L. M., která v té době chodila do školy, dle obžalovaného jí je. Poškozená mu říkala, co ji baví, ale kam chodí do školy se jí neptal, že jí je netušil. Na Facebooku spolu komunikovali, tam ohledně jejího věku nic nebylo, resp. na údaj o věku se nedíval. Žádný rozpor mezi sebou neměli. Potvrdil, že mu poškozená psala, že je těhotná, což není to pravda, asi se snažila být před ním zajímavá. Sraz si domlouvali v, chodili se tam projít k vodě a do společenského klubu pro žáky a studenty, problémy se vstupem nikdy neměli. V ústavu je nyní poškozená kvůli tomu, že utíkala z domova, když utíkala, tak u něj nebývala.

Na dotaz státního zástupce však v rozporu se svým vlastním tvrzením uvedl, že se scházeli také u základní školy v u, ale to až po nějaké době, kdy se dozvěděl její věk. Doplnil, že poškozená u něj bývala jen o víkendů, ale asi jen 4x, a to spala s jeho matkou (která v tomto řízení odmítla vypovídat) v obýváku, on spal v pokoji, který má společný s mladším bratrem, spal tam i jeho otec.

Této obhajobě však soud uvěřit nemohl. Výpověď obžalovaného je nejen vnitřně rozporná, kdy popírá skutečnost, z níž mu muselo být patrné, že věk poškozené neodpovídá jejímu vzezření, tedy že se scházeli před základní školou, což vzápětí doznává, byť to mělo být až později, ačkoli uvedl, že se poškozené neptal, kam do školy chodí a tak mu muselo být i přes jeho mentální hendikep jasné, že poškozená zjevně nedosáhla ani věku patnácti let. Stejně tak je zcela nepravděpodobné, že by obžalovaný přehlédl údaj o věku poškozené na sociální síti. Další nepravdivou skutečností, kterou obžalovaný ve své poměrně stručné obhajobě uvádí je fakt, že v době útěků poškozená u něj nepobývala, neboť z provedeného dokazování vyplynul naprostý opak.

Vedle těchto okolností vyvracejících obhajobu obžalovaného opřel soud nevěrohodnost jeho obhajoby zejména o svědeckou výpověď poškozené N. H., která byla slyšena soudem v hlavním líčení a která zcela obžalovaného usvědčila ze spáchané trestné činnosti.

Poškozená nejen že uvedla, že k pohlavnímu styku mezi ní a obžalovaným došlo, přičemž šlo o pohlavní styk dobrovolný a chráněný použitím kondomu, ale zejména že obžalovaný již v předchozí době při jejich seznámení věděl, že jí je ■■■ let a že chodí na základní školu, což nijak nekomentoval. K pohlavnímu styku došlo podle tvrzení poškozené v době, kdy byla matka obžalovaného v zaměstnání, tedy ve všední den v době někdy před Vánoci, kterou si již přesněji nevybavuje, mělo jít o měsíc prosinec 2015. I to svědčí o tom, že v podstatných bodech popisuje událost prožitou, přičemž je možné připustit, že pro běh času se přesnější časový údaj o styku s obžalovaným v paměti poškozené setřel. Stejně tak poškozená potvrdila nevěrohodnost tvrzení obžalovaného tím, že uvedla, že v době jejich útěků z diagnostického ústavu pobývala u obžalovaného v jeho bydlišti, kam si pro ni vždy jezdila policie, což obžalovaný popřel. V ústavu je umístěna za záškoláctví, drogy a útěky z domova, to vše proto, že jí nudilo být doma.

Soud nezastírá, že i osoba poškozené je do jisté míry problematická a vzal to v úvahu, nicméně jejímu tvrzení uvěřit na rozdíl od obžalovaného lze. Poškozená má zjevně k obžalovanému silný citový vztah, opakovaně za ním utíká z diagnostického ústavu a není tedy motivována mu jakkoli ublížit. Vypověděla o jednom jediném pohlavním styku mezi ní a obžalovaným, aniž by např. nepravdivě potvrzovala jejich intimní styky v době následující. Sama také připouští problematický způsob svého života a i to svědčí o tom, že vypovídá pravdivě.

Její věrohodnost pak soud dovozuje i z výpovědi její matky, svědkyně V ■■■■ P ■■■■, která před soudem potvrdila, že se její dcera znala s obžalovaným od konce loňského školního roku a v té době jí bylo ■■■ let; údajně se seznámili přes žáky z její školy, jde o partu z ■■■■ a měl je seznámit jistý P ■■■■ ze základní školy navštěvované poškozenou. Svědkyně s obžalovaným v té době hovořila, o N ■■■■ věděl všechno a tak určitě věděl, kolik jí je let; věděl to tedy od svědkyně, možná i přes Facebook. Svědkyně tak potvrdila, že obžalovaný věděl od začátku jak je poškozená stará, pokud ne od poškozené samotné, tak od této svědkyně, a to ještě před prosincem 2015.

Svědkyně dále uvedla, že s matkou obžalovaného se viděla asi 2x a to vždy kvůli útěku poškozené, kterou u nich našli, a to v době po prosinci 2015. Obžalovaný i poškozená svědkyni zpočátku tvrdili, že spolu nic nemají, do poslední chvíle intimní styk zapírali, po sdělení policistky se však dcera matce přiznala s tím, že jí to strašně mrzí. Řekla, že to chtěli oba, prý spolu „spali“ jen jednou a měli snad ochranu, aby nebyla těhotná. Poškozená se dle výpovědi svědkyně do obžalovaného „zbláznila“, takže za ním utíkala na ■■■■ z domova a její útěky nadále trvají i z diagnostického ústavu (krátce před hlavním líčením ji našli opět s obžalovaným, dle tvrzení svědkyně mírně opilou a „zhulenou“), jejich kontakty tedy neustále přetrvávají. O tom, že by došlo k dalšímu pohlavnímu styku, svědkyně neví.

Problematicčnost chování poškozená svědkyně potvrdila, neboť uvedla, že se stává, že poškozená lže, a to i jí samotné. Z uvedeného plyne, že obžalovaný nevypovídá pravdivě nejen před soudem, ale o pohlavním styku s poškozenou lže i její matce. Přitom výpověď matky poškozené není možno zpochybnit. Svědkyně není s poškozenou, na rozdíl od obžalovaného v kontaktu, neboť je umístěna v diagnostickém ústavu, u hlavního líčení ji viděla prakticky poprvé po čtrnácti dnech a vzhledem k jejímu zjevně chladnému vztahu k poškozené se nelze domnívat, že by dceru chtěla nějak chránit a obžalovanému nedůvodně přitížit. Svědkyně evidentně pouze reprodukuje prožité události, aniž by je jakkoli vědomě upravovala.

Povědomí obžalovaného o skutečném věku poškozené vyplývá i výpovědi svědka S [redacted] O [redacted], který výslovně uvedl, že se v [redacted] ve skupině lidí o intimním styku obžalovaného s poškozenou vědělo, sama poškozená rozhlašovala, že měla styk s lidmi, které svědek také zná. Svědek potvrdil, že se obžalovaného ptal, jestli ví o tom, že je N [redacted] let a když se ho na to ptal poprvé, tak obžalovaný „vykulil“ oči a říkal „aha“, což se stalo na podzim 2015, v říjnu nebo v listopadu. I tento svědek také potvrdil, že poškozená chodila základní školu na [redacted], je tedy zřejmé, že se ve skupině dětí, v níž se obžalovaný pohybuje ví, že poškozená je, resp. v té době byla žačkou uvedené základní školy a tudíž o tom musel vědět i obžalovaný.

Svědce A [redacted] O [redacted] o stíhaném jednání nemá žádné informace, vyjadřovala se pouze k osobě poškozené, kterou považuje za naprosto nevěrohodnou, a to proto, že jí poškozená uváděla ke své osobě a k svému okolí pokaždé jiné informace, včetně jejího věku, přičemž svědkyně má dojem, že se poškozená staví starší, než ve skutečnosti je – viz. tvrzení svědkyně „svým způsobem není normální, ona pokaždé mluví jinak, připadá mi, že je strašně nevyrovnaná, je to mladá holka, která si hraje na dospělou“. Jak soud uvedl již shora, osobnost poškozené nezůstala při hodnocení provedených důkazů nepovšimnuta, nicméně pokud jde o projednávanou věc samotnou, nemá to na posouzení skutkového stavu takový vliv, aby soud mohl uvěřit obhajobě obžalovaného.

Vedle shora uvedených důkazů vyšel soud při posouzení skutkového stavu i z důkazů listinných, zejména facebookové a sms komunikace mezi poškozenou a obžalovaným, zpráv OSPOD a Diagnostického ústavu [redacted] k osobě poškozené, odborného vyjádření a lékařské zprávy k poškozené, podle které bylo zjištěno, že její panenská blána je volně prostupná, přičemž její volnost a elasticita nevylučují možnost pohlavního styku. Soud dále poukazuje zejména na milostnou komunikaci poškozené adresovanou obžalovanému, z níž je patrné, že si oba sdělují, že je poškozená těhotná a i to dosvědčuje, že mezi poškozenou a obžalovaným došlo nejméně jednou k dovozovanému pohlavnímu styku.

Takto provedené dokazování a jeho rozsah zcela postačuje pro posouzení věci obžalovaného, a protože ani strany řízení nevznesly žádné návrhy na doplnění dokazování, posoudil soud věc obžalovaného na podkladě důkazů shora uvedených, aniž by vyvstala potřeba vyslyšet jiné osoby či provádět další dokazování.

Skutkové závěry soudu tak vyplývají z věrohodné výpovědi poškozené a na ně navazujících důkazů výpověďmi matky poškozené, svědkyně P [redacted] a nepřímo svědka O [redacted], částečně pak svědkyně O [redacted], stejně jako z důkazů listinných. Všechny tyto důkazy na sebe logicky navazují, nejsou ve vzájemném rozporu a tvoří ucelený řetězec přímých i nepřímých důkazů, směřující k závěru, že obžalovaný, ačkoli to popírá, zcela nesporně v přesně nezjištěné době v měsíci prosinci 2015 ve svém pokoji na adrese [redacted] [redacted] vykonal v jednom případě dobrovolně a se souhlasem stále nezletilé N [redacted] H [redacted], nar. [redacted] soulož s použitím kondomu, ačkoliv věděl, že poškozená nedovršila věku patnácti let. O tomto skutkovém stavu nemá soud po provedeném dokazování žádné pochybnosti, když nemohl uvěřit obhajobě obžalovaného, a proto může uzavřít, že žalobní tvrzení státního zástupce o spáchání popsáního skutku bylo shora uvedeným způsobem bezpochyby prokázáno.

Při právním posouzení jednání obžalovaného se pak soud mohl zcela ztotožnit se závěrem státního zástupce o naplnění všech zákonných znaků skutkové podstaty uvedeného zločinu obžalovaným, neboť bylo nepochybně prokázáno, že obžalovaný v uvedené době vykonal soulož s dítětem, tedy poškozenou, která byla v uvedenou dobu osobou mladší patnácti let, o čemž podle zjištění soudu nepochybně věděl, přičemž zavinění obžalovaného uvedeným trestným činem bylo nesporně prokázáno přinejmenším v úmyslu nepřímém trestný čin spáchat ve smyslu ust. § 15 odst. 1, písm. b) TrZ, tedy že obžalovaný věděl, že tímto způsobem může ohrozit nebo porušit zájem chráněný trestním zákonem, kterým je zájem společnosti na ochraně lidské důstojnosti v sexuální oblasti a pro případ, že je způsobil, byl s tím nesporně srozuměn. Právní hodnocení jednání obžalovaného v podané obžalobě tak zcela odpovídá stavu věci i zákonu a obžalovanému tak dle ust. § 187 odst. 1 TrZ hrozí uložení trestu odnětí svobody na jeden rok až osm let.

K osobě obžalovaného soud zjistil následující:

Matka obžalovaného, svědkyně E. Tr., která k věci nevypovídala pro blízký příbuzenský poměr k obžalovanému, uvedla, že její syn, jehož je opatrovníci, pobírá částečný invalidní důchod. Studoval školu v , má výuční list v oboru provozní služby a v současné době je evidován na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Pokud jde o řízení o jeho svéprávnosti, byla se synem u M. N. a potom ohledně nyní projednávané věci i u M. W. Lékařku navštěvoval do svého osmnáctého roku věku, od té doby nikde nebyli. Zdravotní stav obžalovaného je dle jeho matky v pořádku.

K této otázce byly v přípravném řízení vypracovány dva znalecké posudky.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a jeho doplnění soud zjistil, že u obžalovaného je přítomna kombinace organického poškození mozku – Touretteův syndrom a lehká mentální retardace, která není medicínsky ovlivnitelná, jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti byly v době činu podstatně sniženy v důsledku organické poruchy osobnosti a intelektu, nicméně je schopen účastnit se trestního řízení a chápat jeho smysl a význam. Pobyt obžalovaného na svobodě by mohl být z psychiatrického hlediska bez léčby nebezpečný. Znalec navrhl uložení ochranné léčby psychiatrické ambulantní formou. Pouze na okraj, aniž by soud z toho činil další závěry lze podotknout, že se obžalovaný při znaleckém vyšetření doznal k tomu, že měl pohlavní styk s poškozenou, i když věděl, že jí je let.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie, sexuologie vyplývá, že nebyly zjištěny znaky svědčící o sexuální deviaci ani zvýšené agresivitě, obžalovaný netrpěl a netrpí parafilii, sexuální deviací ani sexuální abnormitou, je velmi pravděpodobně schopen realizovat přiměřeným způsobem sex s adekvátní partnerkou. Znalci i zde navrhli uložení ochranného léčení psychiatrického ambulantní formou.

Uvedené závěry pak u hlavního líčení stvrdil soudem slyšený znalec MUDr. O. T. který doplnil, že při navození tématu ochranného léčení při vyšetření obžalovaný projevil ochotu léčbu absolvovat a být v ní dostatečně aktivní, aby splnila svůj účel. Jeho postižení je ovlivnitelné do jisté míry psychoterapeuticky, kdy i u člověka takto postiženého lze vytvořit takové mechanismy, které by zlepšily jeho sebekontrolu a zvýšily šanci, že nebude opakovat podobné jednání. Jde o člověka, který má snahu o spolupráci, proto by prognóza mohla být příznivá, pokud jde o recidivu trestného jednání vůči nedospělým

děvčatům nebo dětským objektům. Soud tento závěr považuje za nepochybně důležitý pro rozhodnutí o navrhovaném ochranném opatření.

Podle popisu z evidence rejstříku nejsou žádné informace o odsouzení obžalovaného, ani z místa jeho bydliště soud nezjistil žádné negativní skutečnosti.

Při úvaze o druhu a výměře trestu tak soud posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsob provedení činu a jeho následky, okolnosti, za kterých byl čin spáchán, osobu pachatele, míru jeho zavinění a jeho pohnutky, polehčující a přitěžující okolnosti; přihlédl též k osobním a rodinným poměrům pachatele, k jeho dosavadnímu způsobu života, k jeho chování po činu a dospěl k závěru, že uložení trestu odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby je druhem trestu, který účinně zapůsobí na obžalovaného, který sice nelituje spáchaného trestného činu a k němu se nedoznává, nicméně přísnějšího potrestání obžalovaného nebude dle zjištění soudu zapotřebí, a to i vzhledem k okolnostem uvedeným v ust. § 40 odst. 1 TrZ, když z provedeného dokazování vyplývá, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si, a to ani z nedbalosti, nepřivodil vlivem návykové látky, a proto soud přihlédl k této okolnosti při stanovení druhu trestu a jeho výměry, stejně jako k osobě poškozené a následku, který jednání obžalovaného zanechalo na její osobnosti. Z jejího výslechu soud zjistil, že na poškozené jednání obžalovaného nezanechalo významné psychické stopy, poškozená se opakovaně utíká k obžalovanému jako k opoře a má k němu silný citový vztah, což rovněž musí soud vzít v úvahu. Z dosavadního způsobu života obžalovaného je evidentní, že mírné podmíněné odsouzení bude na něj mít pozitivní vliv a v budoucnu se již žádného protiprávního jednání nedopustí. I proto byla soudem volena zkušební doba podmíněného odsouzení nejkratší možná, neboť tato výměra je dle názoru soudu dostatečná pro závěr, že obžalovaný prokáže polepšení a nápravu.

Krátká zkušební doba podmíněného odsouzení byla soudem zvolena i proto, že je obžalovanému současně ukládáno na návrh znalců ochranné opatření ve formě ochranného léčení psychiatrického ambulantní formou, k níž je obžalovaný dle zjištění soudu dostatečně motivován, aby tak mohlo splnit svůj účel, o němž hovořil znalec v hlavním líčení, a i v takovém případě bude sledován, zde lékařem, který v případě pochybností o plnění účelu léčby může nejen navrhnout změnu formy léčení, ale avizovat případné nezákonné jednání obžalovaného jak je jeho povinností.

Z těchto uvedených důvodů tedy soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Praze prostřednictvím Okresního soudu Praha – západ. Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně podle § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

V Praze dne 25. října 2016

JUDr. Tomáš Jureček, v.r.
předseda senátu

Za správnost: Petra Nykodýmová

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 22.12.2016 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 22.12.2016, čj. 11To 553/2016-328. Doložku připojila dne 31.1.2017 Růžena Kalinová